

[Dohrmann]

Produktionen skal forøges, men ministerens redegørelse, der som sagt er pæn og smuk, og som ikke skader nogen steder, indeholder heller intet som helst, som vil ændre noget i positiv retning.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Den arbejdsmarkedspolitiske redegørelse af 20. marts 1986 cementerer, at arbejdsmarkedspolitik efter ministerens mening er lig med arbejdsgiverpolitik. I redegørelsen målrettes efteruddannelse ekstremt efter den enkelte virksomheds behov, og arbejdskraftens egne behov glemmes. Arbejdskraften har jo ikke blot behov for et arbejde, men så sandelig også et ordentligt arbejde – et arbejde med indhold i.

I indledningen gør arbejdsministeren sig selv til talsmand for de danske familier. Ministeren ved, hvad der er bedst for familierne – han mener, at de ønsker fleksibilitet med hensyn til arbejdstiden.

Jeg skal her i al stilfærdighed gentage, at normalarbejdstiden i de allerede eksisterende overenskomster faktisk er meget fleksibel. Inden for de store overenskomster på HK-området er normalarbejdstiden fra 6 til 18 og inden for de fleste håndværkeroverenskomster fra 7 til 17. Jeg tror faktisk ikke, at det enkelte barn eller den enkelte familie har behov for at lade far eller mor arbejde om aftenen eller om natten. Vi ved kun alt for godt, hvordan det påvirker familierne, at far eller mor er på skifteholdsarbejde. Men jeg tror også, at arbejdsministeren inderst inde ved, at en yderligere fri fastsættelse af normalarbejdstiden i overenskomsterne blot kommer til at betyde, at arbejdsgivernes mulighed for gratis at placere arbejdet ud over hele døgnet forstærkes.

Ministeren ønsker, at flere skal efteruddannes mere. VS mener, at efteruddannelse er noget, alle bør have andel i – ikke blot dem, arbejdsgiverne vil have efteruddannet. Jeg kan godt se, at ministeren – og med ham regeringen – står i et dilemma. Arbejdskraften har, dels fordi der mangler grunduddannelse, dels fordi mange virksomheder faktisk er fedtede med efteruddannelse, det problem, at arbejdskraften er for lidt omstillingsdygtig. De, der har fået lidt uddannelse, har fået en så snæver uddannelse, at de ikke bare kan omstille sig. Det tror ministeren man kan

løse ved at prioritere den indtægtsdækkede efteruddannelse på arbejdsmarkedssuddannelserne.

VS har ikke spor imod, at arbejdsgiverne betaler mere for efteruddannelse, men vi mener, det skal ske på en anden måde, kollektivt via skatterne f.eks. Vi mener, at den indtægtsdækkede efteruddannelse på den måde, der er skitseret, ikke bliver til gavn for de arbejdsløse eller for de mennesker, der arbejder på de virksomheder, der trues af lukning. Uddannelsen vil blive meget snævert knyttet til den enkelte virksomheds øjeblikkelige behov. Hvis en fiskemelsfabrik i en egn mangler arbejdskraft, skal man have kurser, der kan dække det behov. Det vil igen sige, at man kommer ind i det dilemma, at der mangler bredde, og at den efteruddannede arbejdskraft ikke hurtigt kan omstille sig til noget andet, fordi efteruddannelsen har været så snæver.

Jeg mener ikke, at man kan løse flaskehalsproblemerne på den måde. Jeg vil ikke benægte, at der kan være flaskehalsproblemer, men jeg mener, at ministerens evige bekymren sig om netop flaksehalsproblemerne er en forkert prioritering. Jeg synes, man skulle prioritere kvindearbejdsløshedsproblemet og indvandrerarbejdsløshedsproblemet langt højere end det flaskehalsproblem, som ministeren taler så meget om vel vidende, at prognoserne faktisk siger, at vi kan forvente, der bliver 300.000 arbejdsløse i det kommende par år.

Hvad arbejdsmarkedssuddannelserne angår, er vi imod arbejdsgivernes ret til at styre indholdet i uddannelserne, og vi mener ikke, at brugerbetaling er et godt redskab til at afdække behovene for uddannelse. Hvad nu hvis ingen vil betale? Er der så ingen behov, f.eks. for at ufaglærte kvinder får noget efteruddannelse?

I redegørelsen siges der utrolig lidt om kvindearbejdsløsheden. Der er nogle få linjer, hvor det blot skitseres, at kvindernes nuværende uddannelsesmønster er for snævert, og at det skal brydes. Det plejer med denne regerings ord at betyde, at kvinderne skal ind i mandefagene eller beskæftigelsesfagene, som nogle ynder at kalde dem.

Jeg synes, det er helt utilstrækkeligt, for det er en utrolig lang proces at få kvinder ind i mandefag. Jeg mener, at alle de kvinder, der vil, skal opmuntres til det, men det